

USNESENÍ

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jany Hráchové a soudců JUDr. Jiřího Škopka a Mgr. Miroslava Nováka ve věci

žalobce: 4D Gastro s.r.o., IČO 03047041
sídlem Vestecká 5, 252 41 Zlatníky - Hodkovice
zastoupený advokátem Mgr. Janem Špačkem
sídlem Dobrovského 1303/13, 170 00 Praha 7 - Holešovice

proti
žalované: Obec Dolní Břežany, IČO 00241202
sídlem 5. května 78, 252 41 Dolní Břežany
zastoupená advokátkou Mgr. Veronikou Zelenkovou
sídlem Seifertova 455/17, 130 00 Praha 3 - Žižkov

o žalobě na ochranu držby, o odvolání žalované proti usnesení Okresního soudu Praha – západ
č. j. 5 C 298/2019-10 ze dne 6. srpna 2019

takto:

- I. Usnesení soudu prvního stupně se zrušuje a řízení se zastavuje.
- II. Žalobce je povinen zaplatit žalované na nákladech řízení před soudy obou stupňů 7 400 Kč k rukám Mgr. Veroniky Zelenkové, advokátky, do tří dnů od právní moci usnesení.
- III. Po právní moci usnesení bude věc postoupena k projednání Silničnímu správnímu úřadu – Odboru dopravy Městského úřadu Černošice.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Okresního soudu Praha – západ se žalobce domáhal ochrany držby proti žalované s tím, že jeho oprávněná držba části veřejného prostranství na pozemku parc. č. 16/6, k. ú. Dolní Břežany, který je ve vlastnictví žalované, je rušena žalovanou, která dne 1. 7. 2019 svépomocně vyklidila předzahrádku žalobce na tomto pozemku a odvezla stoly a židle ve vlastnictví žalobce. Žalobce poukázal na to, že předmětem jeho podnikání je hostinská činnost, přičemž na základě podnájemní smlouvy nebytové jednotky č. 709/801 a č. 709/14 v budově č. p. 701, 702, 703, 704, 706, 707, 708 a 709, k. ú. Dolní Břežany, provozuje restauraci a v souvislosti s tím užívá tzv. předzahrádku zřízenou na části pozemku parc. č. 16/6 v k. ú. Dolní Břežany ve vlastnictví žalované. Užívání tohoto pozemku mu bylo umožněno dohodou o záboru veřejného prostranství ze dne 1. 3. 2019, kdy předmětem této dohody byla výpůjčka sjednaná s žalovanou ohledně předmětné části pozemku parc. č. 16/6. Jednalo se o bezplatnou dohodu uzavřenou na dobu určitou, a to do konce letní sezóny, přičemž stejná dohoda byla uzavřena i pro dobu předchozích pěti let. Protože žalovaná dne 1. 7. 2019 předzahrádku vyklidila a odvezla stoly a židle, nemůže žalobce obsluhovat hosty na této předzahrádce a domáhá se ochrany držby.
2. Okresní soud Praha – západ ve věci postupoval podle § 176 a násl. o.s.ř. a věc posoudil podle ust. § 1003 o.z. Usnesením č. j. 5 C 298/2019-10 ze dne 6. 8. 2019 rozhodl, že žalovaná je povinna zdržet se rušení žalobcovy držby části pozemku parc. č. 16/6 nacházející se v k. ú. Dolní

Shodu s prvopisem potvrzuje Michaela Vorlová

Břežany, a to části tohoto pozemku přináležejícího k restauraci provozované žalobcem představující předzahrádku v rozsahu původního umístění žalobcových osmi stolů a 25 židlí (výrok I.). Současně rozhodl, že žalovaná je povinna zdržet se rušení žalobcovy držby movitých věcí, které se nacházely na pozemku parc. č. 16/6 v k. ú. Dolní Břežany, a to 19 ks černých ratanových židlí, 6 ks černých dřevěných židlí, 3 ks černých hranatých stolů malých, 3 ks kulatých stolů malých a 2 ks velkých černých hranatých stolů se skleněnou deskou (výrok II.). Žalované pak uložil povinnost navrátit movité věci zpět na pozemek parc. č. 16/6 nacházející se v k. ú. Dolní Břežany (výrok III.). Výrokem IV. soud uložil žalované povinnost nahradit žalobci náklady řízení ve výši 11 776 Kč do tří dnů od právní moci usnesení k rukám právního zástupce žalobce.

3. Své rozhodnutí soud I. stupně odůvodnil tím, že z žaloby a listinných důkazů předložených žalobcem zjistil, že žalobce podniká v oboru hostinská činnost na základě podnájemní smlouvy ze dne 29. 5. 2014 a společně s provozovnou užívá k podnikání také část pozemku parc. č. 16/6 v k. ú. Dolní Břežany, jehož vlastníkem je žalovaná. Dne 1. 3. 2019 žalovaná vyslovila souhlas s umístěním předzahrádky na části tohoto pozemku, přičemž užívání této části pozemku je upraveno dohodou mezi majitelem objektu a žalovanou. Dohoda byla uzavřena na celou letní sezónu. Přesto dne 1. 7. 2019 žalovaná svémocně prostor předzahrádky vyklidila, a žalobce se tak důvodně domáhá ochrany své držby. Protože žalobce prokázal, že před zásahem žalované pokojně vykonával právo držby, a to po dobu několika let, a žalovaná do tohoto práva zasáhla, věc posoudil podle § 1003 o.z. s tím, že pokud žalovaná bez právního důvodu vyklidila prostor předzahrádky a odstranila movité věci, které jsou ve vlastnictví žalobce, je žalobce oprávněn domáhat se ochrany své držby a uvedení v předešlý stav. Současně soud poukázal i na to, že ochrany svého vlastnického práva se žalovaná případně může domáhat samostatnou žalobou, nikoliv však svémocným zásahem. Pokud jde o náklady řízení, přiznal úspěšnému žalobci podle § 142 odst. 1 o.s.ř. účelně vynaložené náklady řízení, které v odůvodnění svého usnesení specifikoval.
4. Proti tomuto usnesení si včas podala odvolání žalovaná, která s rozhodnutím soudu I. stupně nesouhlasí. Žalovaná uvedla, že rozhodnutí soudu I. stupně nepovažuje za správné, když toto vykazuje faktické vady, neboť je přesvědčena, že žalobce v průběhu řízení neprokázal oprávněnou držbu a navíc soud ve věci rozhodoval, přestože je dán nedostatek pravomoci rozhodovat tuto věc soudem. Je přesvědčena, že věc by měla být rozhodnuta ve správním řízení. V podrobně zdůvodněném odvolání zdůraznila, že žalobce je svémocným detentorem části pozemku parc. č. 16/6 v k. ú. Dolní Břežany, když držba práva užívat tuto část pozemku u něj neexistuje, a nemůže jí proto být ani poskytnuta ochrana. Žalovaná dokládá, že předmětný prostor na Náměstí na Sádkách je veřejnou komunikací, což je zřejmé z kolaudačního rozhodnutí Odboru dopravy Městského úřadu Černošice ze dne 13. 10. 2009. Případné stanovisko obce Dolní Břežany ze dne 1. 3. 2019 nelze pokládat za souhlas s umístěním předzahrádky, navíc toto stanovisko řeší ryze veřejnoprávní aspekty užívání předzahrádky, takže o tomto užívání by měl rozhodnout správní orgán. Zastupitelstvo ani rada obce Dolní Břežany nikdy nezmocnila vlastníka nebytové jednotky č. 709/801 a č. 709/14 Správu s.r.o. k uzavření jakékoliv dohody o užívání pozemku v majetku obce. Žalovaná je proto přesvědčena, že žalobce získal proti žalované držbu tzv. nepravou podle § 993 o.z. V tomto případě ani případný prostý souhlas vlastníka s užitím věci, kdykoli odvolatelný, nemůže založit oprávněnou držbu. Žalobce užíval část pozemku parc. č. 16/6 bez právního titulu, a proto mu nelze poskytnout ochranu podle příslušných ustanovení o.s.ř. Žalovaná namítla i nedostatek pravomoci Okresního soudu Praha – západ věc projednat a rozhodnout. Jedná se o otázku spjatou s omezením užívání veřejné komunikace, neboť předzahrádka se nachází na Náměstí na Sádkách, které je veřejně přístupnou účelovou komunikací. Užívání této veřejné komunikace je tak oprávněn řešit pouze příslušný silniční správní orgán. Neodstranitelný nedostatek podmínky řízení podle § 104 odst. 1 o.s.ř. je pak důvodem pro zastavení řízení a postoupení věci místně a věcně příslušnému silničnímu

úřadu. Žalovaný se neztotožnil ani s tím, že by soud I. stupně správně zjistil skutkový stav. Mezi žalobcem a žalovanou neexistuje právně závazné ujednání k užívání pozemku, na kterém žalobce zřídil tzv. předzahrádku. Samotná podnájemní smlouva žalobce k restauraci nezakládá jeho právo k užívání předzahrádky. Závěr soudu o existenci držby je tak právně vadný. Žalovaná pak namítala i porušení práva na spravedlivý proces, kdy soud nevytvořil prostor pro řádné uplatnění námitek žalované před rozhodnutím soudu. Ve svém odvolání pak poukázala i na některou související judikaturu a dospěla k závěru, že právní kvalifikace soudu I. stupně je nesprávná a rozporná s touto konstantní judikaturou. Je proto přesvědčena, že žalobce neprokázal rušení držby podle § 177 odst. 1 o.s.ř., a nelze mu proto obecnými soudy poskytnout ochranu v řízení o žalobě z rušení držby. Navrhla proto, aby odvolací soud usnesení soudu I. stupně změnil a žalobu v celém rozsahu zamítl.

5. Žalobce ve svém vyjádření k podanému odvolání uvedl, že rozhodnutí soudu I. stupně považuje za věcně správné a navrhl jeho potvrzení. Nesouhlasí s námitkou nedostatku pravomoci soudu k rozhodování v této věci, neboť o ochraně držby je oprávněn rozhodovat soud. Je přesvědčen, že prokázal, že je držitelem obligačního práva na základě dohody o užívání části pozemku za podmínek stanovených souhlasem ze dne 1. 3. 2019. Držbu práva užívat část pozemku parc. č. 16/6 v k. ú. Dolní Břežany odvozuje od souhlasu obce Dolní Břežany s umístěním předzahrádky u provozovny 4D Gastro, u náměstí, Dolní Břežany, a to za podmínek v souhlasu uvedených. Navíc tento stav užívání předzahrádky fakticky trval beze změny posledních pět let. Žalobci nebylo ani známo, že pozemek parc. č. 16/6 v k. ú. Dolní Břežany je veřejnou komunikací, neboť v katastru nemovitostí je veden jako jiná plocha a nikoliv s využitím ostatní komunikace. Bez ohledu na charakter pozemku předmětem projednávané žaloby není samotné užívání předzahrádky na části pozemku, tedy omezení užívání veřejné komunikace dle zákona č. 13/1997 Sb., ale předmětem projednávané žaloby je zásah žalované do pokojného stavu a rušení žalobcovy držby. V této věci je dána pravomoc k rozhodnutí civilního soudu. Žalovaná pochybila, když svévolně odvezla žalobcův majetek a fakticky zrušila předzahrádku. Pokud byla přesvědčena, že žalobce předzahrádku provozuje neoprávněně, měla by to být ona, kdo měl podat návrh silničnímu správnímu úřadu a věc řešit ve správním soudnictví. Žalovaná tento případný postup ignorovala a svévolně bez jakéhokoli podkladu jednala protiprávním způsobem. Postup soudu pak byl v souladu s příslušnými ustanoveními o.s.ř. a jeho rozhodnutí vychází z ustanovení občanského zákoníku o ochraně práva držby. Napadené usnesení tak netrpí projevem svévole a soud I. stupně byl povinen postupovat urychleně, aby vyhověl i příslušným ustanovením o.s.ř. Z uvedených důvodů s odvoláním žalované nesouhlasí.
6. Krajský soud v Praze jako soud odvolací přezkoumal usnesení soudu I. stupně, jakož i řízení, které předcházelo jeho vyhlášení podle § 212 a § 212a) odst. 1, 5 a 6 zák. č. 99/1963 Sb. ve znění účinném od 1. 1. 2014 (o.s.ř.), a po provedeném dokazování v průběhu odvolacího řízení dospěl k závěru, že odvolání je důvodné.
7. Odvolací soud v dané věci postupoval ve smyslu judikatury Ústavního soudu, kdy lze poukázat na nález Ústavního soudu ČR sp. zn. IV ÚS 3623/15, podle kterého v řízení ve věcech ochrany z rušení držby podle § 176 až 180 o.s.ř. soud I. stupně ve věci samé rozhoduje usnesením a jednání není třeba nařizovat. K projednání odvolání proti rozhodnutí ve věci samé však odvolací soud musí nařídít jednání a v úvahu přichází i doplnění dokazování, neboť opačný postup porušuje právo odvolatele na spravedlivý proces. Odvolací soud proto ve věci nařídil jednání, při kterém vycházel z důkazů, které měl k dispozici i soud I. stupně a které byly předloženy žalobcem spolu s žalobou. Dokazování pak bylo doplněno listinami, které jako důkaz předložila žalovaná. Tyto důkazy pak odvolací soud hodnotil jednotlivě i ve vzájemné souvislosti ve smyslu § 132 o.s.ř.
8. Žalovaná do spisu založila informace o jednotce č. 709/801 a č. 709/814, přičemž z obsahu tohoto důkazu odvolací soud zjistil, že se jedná o jednotky vymezené podle zákona o vlastnictví bytů, které jsou užívány jako jiný nebytový prostor. Vlastníkem těchto nebytových prostor je společnost Pactio DB, s.r.o., Praha 4. Nájemcem těchto prostor je pak společnost Správa s.r.o. se

sídlem Praha 10, která smlouvou o podnájmu nebytových prostor tyto nemovitosti přenechala k užívání žalobci. Žalobce pak nebytový prostor užívá jako restauraci. V souvislosti s tímto užíváním žalobce zřídil na pozemku parc. č. 16/6 v k. ú. Dolní Břežany, který je ve vlastnictví žalované, tzv. předzahrádku, přičemž zřízení této předzahrádky odůvodnil tím, že již v minulosti zde byla předzahrádka zřízena a pro rok 2019 pak byl oprávněn tento pozemek užívat na základě stanoviska obce k záboru veřejného prostranství ze dne 1. 3. 2019. Toto stanovisko vydala vedoucí oddělení obce Dolní Břežany Ing. A. R. a v tomto stanovisku založeném v příloze spisu je uvedeno, že obec Dolní Břežany souhlasí s umístěním předzahrádky u provozovny 4D Gastro, u náměstí, Dolní Břežany na pozemku parc. č. 16/6 v k. ú. Dolní Břežany za podmínek zde uvedených. Jedná se o pět uvedených podmínek souvisejících s provozem předzahrádky. Pokud jde o pozemek parc. č. 16/6 v k. ú. Dolní Břežany, odvolací soud dokazování doplnil informací o tomto pozemku z internetového nahlížení do katastru nemovitostí. Z této informace zjistil, že pozemek parc. č. 16/6 je evidován v katastru nemovitostí na LV č. 10001, jedná se o výměru 3580 m² a vlastníkem tohoto pozemku je obec Dolní Břežany. Pozemek je označen jako ostatní plocha se způsobem využití jiná plocha. Žalovaná pak do spisu založila kolaudační rozhodnutí Odboru dopravy Městský úřad Černošice ze dne 13. 10. 2009, kterým provedl odvolací soud rovněž důkaz a z kterého zjistil, že tímto kolaudačním rozhodnutím Městský úřad Černošice, Odbor dopravy, povoluje užívání stavby komunikace v areálu Souboru staveb Dolní Břežany – Centrum, Dolní Břežany – I. a II. etapa, mj. na pozemku parc. č. 16/6 v k. ú. Dolní Břežany, přičemž stavba obsahuje vozovky, chodníky a zpevněné plochy, Náměstí na Sádkách, ulice U Náměstí, Na Račanech, Pražská, V Klidu a V Pohodě. Z obsahu tohoto kolaudačního rozhodnutí tak podle odvolacího soudu vyplývá, že pozemek parc. č. 16/6 k. ú. Dolní Břežany lze považovat za tzv. veřejné prostranství, kterým se ve smyslu usnesení Ústavního soudu ČR sp. zn. III ÚS 111/01 míní ulice, náměstí, parky, nábřeží, mosty, chodníky, stezky pro pěší, cyklistické stezky, pěšiny, zklidněné komunikace, obytné a pěší zóny, apod. Jedná se o prostory ve smyslu § 6 odst. 4 zákona o pozemních komunikacích (zákon č. 13/1997 Sb.) ve spojení s § 3 vyhl. č. 104/1997 Sb., kterou se provádí zákon o pozemních komunikacích. Z ortofomapy založené do spisu odvolacím soudem pak bylo účastníky upřesněno, kde se na předmětném pozemku parc. č. 16/6 v k. ú. Dolní Břežany předzahrádka nacházela, kdy účastníci nesporným tvrzením stanovili toto místo umístění předzahrádky. Z ortofomapy je zřejmé, že se jedná o část Náměstí na Sádkách a nepochybně se tak jedná o tzv. veřejné prostranství. V katastru nemovitostí je pak tento prostor označen jako tzv. ostatní plocha. Žalovaná pak v průběhu odvolacího řízení do spisu založila výzvu žalobci k odstranění předzahrádky, kdy tato výzva je ze dne 17. 6. 2019, a uvádí se v ní, že s ohledem na opakované stížnosti na provozování předzahrádky jsou podmínky stanovené dopisem ze dne 1. 3. 2019 trvale a flagrantně porušovány, a proto obec žádá odstranění předzahrádky z pozemku do 30. 6. 2019. Ze shodného tvrzení účastníků je pak zřejmé, že předzahrádka byla vyklizena žalovanou dne 1. 7. 2019 a podáním ze dne 4. 7. 2019 založeném v přílohách od žalobce žalovaná vyzvala žalobce k vyzvednutí vyklizených věcí. V této výzvě je mj. konstatováno, že souhlas vlastníka pozemku s umístěním předzahrádky byl odvolán k 30. 6. 2019 po porušení stanovených podmínek. Listinnými důkazy založenými v přílohách od žalované pak žalovaná dokládá stížnosti na provoz předzahrádky. Obě účastnické strany pak učinily shodné tvrzení, že předmětná předzahrádka se nacházela na pozemku, který je v podstatě pěší zónou, kam auta nemohou jezdit, a je to součást náměstí.

9. Na základě provedeného dokazování a zhodnocení všech důkazů dospěl odvolací soud k závěru, že pozemek parc. č. 16/6 v části, na které byla umístěna předzahrádka, je tzv. veřejným prostranstvím, a na základě tohoto posouzení ve věci rozhodl. V této souvislosti odvolací soud poukazuje na související judikaturu, z níž lze odvodit nedostatek pravomoci soudu k rozhodování v dané věci. Jedná se např. o usnesení Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 30 Cdo 259/2002 ze dne 24. 4. 2002, v němž bylo rozhodováno o zdržení se umístování vozidel na pozemku, který je místní účelovou komunikací. V tomto rozhodnutí Nejvyšší soud ČR dospěl k závěru, že

dochází-li k případnému narušování provozu na účelové komunikaci, pak právní poměr mezi účastníky nezakládá pravomoc soudu k projednání věci ve smyslu § 7 o.s.ř., ale jde o vztah veřejnoprávní, upravený příslušným předpisem správního práva, konkrétně pak zákonem č. 13/1997 Sb. o pozemních komunikacích. K rozhodnutí ve vztahu k této účelové komunikaci není oprávněn soud, ale tímto oprávněným orgánem je příslušný silniční správní úřad. Obdobně pak bylo rozhodnuto Krajským soudem v Ostravě – pobočka v Olomouci v rozsudku č. j. 65 A 76/2015-23 ze dne 25. 4. 2017, v němž bylo rozhodováno o užívání části místní komunikace (chodníku) bez povolení zvláštního užívání. I v tomto případě rozhodoval správní orgán s tím, že v dané věci byl shledán odpovědným vlastník předzahrádky, který provozoval tuto předzahrádku bez řádného povolení podle § 25 odst. 1 zák. č. 13/1997 Sb. o pozemních komunikacích. Stejný závěr pak lze dovodit i z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 1 AS 452/2017-50 ze dne 22. 11. 2018, kdy bylo rozhodováno o odstranění prodejních stánků umístěných na místní komunikaci. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu se podává, že k zvláštnímu užívání pozemní komunikace je nezbytný souhlas silničního správního úřadu, a pokud tento souhlas není dán, jedná se o nepovolený zábor a o odklizení takového nepovoleného záboru rovněž rozhoduje správní orgán – silniční správní úřad. Již ve smyslu shora citovaného usnesení Ústavního soudu ČR sp. zn. III ÚS 111/01 je v daném případě nutno část náměstí, na kterém byla umístěna předzahrádka žalobce, považovat za místní komunikaci a jako takové se jedná o tzv. veřejné prostranství, o jehož záboru musí být rozhodováno podle zákona č. 13/1997 Sb. o pozemních komunikacích. V dané věci však provozovatel předzahrádky, tedy žalobce, takovýto souhlas se zábořem místní komunikace od příslušného silničního správního úřadu neměl a ani případný eventuální souhlas vlastníka pozemku s umístěním předzahrádky (souhlas ze dne 1. 3. 2019) nemůže být právním důvodem vzniku oprávněné držby ohledně nepovoleného záboru místní komunikace. V dané věci by se tak mohlo jednat o tzv. nepravou držbu, jak lze dovodit i z rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 25 Cdo 2532/2007. Z citované judikatury lze dovodit, že zábor veřejného prostranství neschvaluje vlastník pozemku, ale o tomto záboru může pouze rozhodnout příslušný správní orgán. Tímto správním orgánem v případě místní komunikace je v souladu s ust. § 40 odst. 4 písm. a) zák. č. 13/1997 Sb. o pozemních komunikacích obecní úřad obce s rozšířenou působností. Z uvedeného lze současně dovodit, že v daném případě spor mezi účastníky tohoto řízení neplyne ze vztahu soukromoprávního, ale jedná se o vztah veřejnoprávní, když žalobce užíval část pozemku parc. č. 16/6 v k. ú. Dolní Břežany, které má charakter tzv. veřejného prostranství. O jeho užívání tak nerozhoduje vlastník pozemku, který k takovému rozhodnutí není legitimní, ale o případném záboru veřejného prostranství může rozhodnout pouze příslušný správní orgán, kterým je v dané věci silniční správní úřad, a to ve správním řízení a správním rozhodnutí. S ohledem na toto posouzení se pak již odvolací soud sporem účastníků tohoto řízení věcně nezabýval, neboť projednávaná věc nespadá do pravomoci soudu, a je tak dán neodstranitelný nedostatek podmínky řízení.

10. Podle § 25 odst. 1 zák. č. 13/1997 Sb. o pozemních komunikacích v platném znění k užívání místních komunikací jiným než obvyklým způsobem nebo k jiným účelům než pro které jsou určeny, je třeba povolení příslušného silničního správního úřadu vydaného s předchozím souhlasem vlastníka dotčené pozemní komunikace. Podle odst. 2 citovaného zákonného ustanovení silniční správní úřad vydá rozhodnutí o povolení zvláštního užívání právnické nebo fyzické osobě na základě písemné žádosti na dobu určitou a v rozhodnutí stanoví podmínky zvláštního užívání.
11. Podle § 25 odst. 6 písm. c) bod 5 zákona o pozemních komunikacích zvláštní užívání místní komunikace je užití místní komunikace pro zřizování a provoz stánků a jiných podobných zařízení.
12. Podle § 25 odst. 8 citovaného zákona věci umístěné, zřizované nebo provozované bez povolení podle odst. 1 nebo v rozporu s ním je jejich vlastník povinen odstranit neprodleně po doručení

výzvy příslušného silničního správního úřadu. Neučiní-li tak, zajistí odstranění a likvidaci věci příslušný silniční správní úřad na náklady vlastníka věci.

13. Výkon státní správy je potom upraven v § 40 zákona o pozemních komunikacích, kdy podle odst. 4, odst. 2, § 40 obecní úřad obce s rozšířenou působností vykonává působnost silničního správního úřadu ve věcech veřejně přístupných účelových komunikací s výjimkou věcí, o kterých rozhoduje Ministerstvo dopravy nebo krajský úřad a působnost speciálního stavebního úřadu ve věcech místních komunikací.
14. Podle § 7 odst. 1 o.s.ř. v občanském soudním řízení projednávají a rozhodují soudy spory a jiné právní věci, které vyplývají z poměrů soukromého práva, pokud je podle zákona neprojednávají a nerozhodují o nich jiné orgány.
15. Podle § 103 o.s.ř. kdykoli za řízení přihlíží soud k tomu, zda jsou splněny podmínky, za nichž může rozhodnout ve věci samé (podmínky řízení).
16. Podle § 104 odst. 1 o.s.ř. jde-li o takový nedostatek podmínky řízení, který nelze odstranit, soud řízení zastaví. Nespadá-li věc do pravomoci soudů, nebo má-li předcházet jiné řízení, soud postoupí věc po právní moci usnesení o zastavení řízení příslušnému orgánu; právní účinky spojené s podáním žaloby (návrhu na zahájení řízení) zůstávají přitom zachovány.
17. S ohledem na shora citovaná zákonná ustanovení a zjištěné skutečnosti dospěl odvolací soud k závěru, že vztahy mezi účastníky musí posoudit příslušný správní úřad, kterým je silniční správní úřad obce s rozšířenou působností a kterým je v dané věci Odbor dopravy Městského úřadu Černošice, neboť zde nejde o spor vyplývající z poměrů soukromého práva. S ohledem na shora citovaná zákonná ustanovení je nepodstatné, že po dobu pěti let bylo trpěno, že žalobce neoprávněně zabírá veřejné prostranství a užívá místní komunikaci jiným, než stanoveným účelem. Skutečnost, že toto nebylo řešeno, nezakládá právo žalobce předmětný pozemek parc. č. 16/6 v k. ú. Dolní Břežany užívat. Toto užívání neumožňuje ani prostý souhlas vlastníka s užíváním jeho pozemku za situace, kdy se jedná o tzv. veřejné prostranství, v daném případě místní komunikaci, neboť o jejím případném zaboru musí rozhodovat příslušný silniční správní orgán. Bez tohoto souhlasu se jedná o neoprávněný zabor, přičemž všechny související otázky je oprávněn řešit pouze správní orgán. Ten také rozhodl o užívání předmětného pozemku kolaudačním rozhodnutím ze dne 13. 10. 2009, které je založeno v příloze spisu, a o změně účelu tohoto užívání musí být rozhodnuto opět ve správním řízení. Není tak dána pravomoc soudu k rozhodnutí projednávané věci. Jedná se o neodstranitelnou podmínku řízení, a proto se odvolací soud předmětnou žalobou věcně nezabýval. V návaznosti na příslušná ustanovení zákona č. 13/1997 Sb. o pozemních komunikacích v platném znění se v dané věci jedná o posouzení veřejnoprávního vztahu, o kterém se rozhoduje ve správním řízení.
18. Odvolací soud proto podle § 221 odst. 1 písm. c) o.s.ř. usnesení soudu I. stupně zrušil a řízení zastavil. Současně pak rozhodl, že po právní moci tohoto usnesení bude věc postoupena k projednání silničnímu správnímu úřadu – Odboru dopravy Městského úřadu Černošice.
19. Pokud jde o náklady tohoto řízení, postupoval soud podle ust. § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o.s.ř. a úspěšné žalované přiznal účelně vynaložené náklady řízení. V řízení před soudem I. stupně žalované žádné náklady řízení nevznikly, a tak bylo rozhodováno pouze o nákladech odvolacího řízení. V tomto řízení vykonala právní zástupkyně žalované 3 úkony právní služby, a to převzetí zastoupení, podání odvolání a účast u odvolacího jednání. Za tyto tři úkony jí náleží odměna vypočtená podle § 7 bod 4 vyhl. č. 177/1996 Sb. o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), a to z tarifní hodnoty stanovené § 9 odst. 1 AT. Odměna za jeden úkon právní služby tak představuje částku 1 500 Kč, a protože právní zástupkyně žalované učinila ve věci tři úkony právní služby, náleží jí odměna v celkové výši 4 500 Kč. Kromě toho má právní zástupkyně žalované nárok i na paušální náhradu hotových výdajů za tyto tři úkony právní služby podle § 13 odst. 1, 3 AT, tedy v částce 900 Kč

(3 x 300 Kč), přičemž jiné náklady právní zástupkyně žalované neuplatnila. Žalovaná má ještě nárok na uhrazení zaplaceného soudního poplatku z podaného odvolání ve výši 2 000 Kč, takže celkové náklady řízení vzniklé žalované byly odvolacím soudem vypočteny částkou 7 400 Kč. Bylo proto současně rozhodnuto, že žalobce je povinen zaplatit žalované na nákladech řízení před soudy obou stupňů tuto částku 7 400 Kč k rukám právní zástupkyně žalované do tří dnů od právní moci usnesení (§ 149 odst. 1 a § 160 odst. 1 o.s.ř.).

Poučení:

Proti tomuto usnesení je přípustné dovolání, které lze podat do dvou měsíců od doručení rozhodnutí odvolacího soudu k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu, který rozhodoval v prvním stupni, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu, nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně, anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak.

Praha 14. listopadu 2019

JUDr. Jana Hráčková v. r.
předsedkyně senátu